

אם בישראל

ג'י'ול הכנים

דברי חיזוק לאם היהודייה

מסירות נפשה של אם יהודיה

"אין גדולה מגדולת אם, ואין תפארת כתפארתה"

(בראשית רבה כא)

"אבל גם אין גבורה כגבורת אם, ואין מסירות נפש כמו מסירות נפשה של אם. האישה אינה מצווה על פרייה ורבייה מכיוון שהעיבור והלידה מסכנים אותה, ובכל זאת מוסרת האישה את נפשה לקיים את רצונו של מלכו של עולם, ומביאה בנים לעולם.

ובנות ישראל נהגו כך גם בעיתות צרה ומצוקה, כאשר לא נראה בדרך הטבע שום סיכוי של חיים וקיום לפרי בטן בעולם, כי בנות ישראל קדושות וטהורות, ואת גבורת נפשו הן שואבות ממקור הקדושה והטהרה שלהן, השמור אצלן במלוא צניעותן ותומתן..."

(הרב אלימלך בר שאול)

רחל היה אדיר חפצה למסור את נפשה למען כלל ישראל, לכן נסתלקה אז בלידת בנימין, שאז מסרה נפשה למען ילדיה, כי כל דבר שמוסרים נפשם עליו יש לו קיום.

וכוח רחל ודמעותיה, שמסרה נפשה בפועל ממש עבור כלל ישראל, הוא העומד להם לישראל במשך כל הדורות. והו הכוח שהשרישה בבנות ישראל עד סוף כל הדורות – **כוח המסירות, שימסרו נפשתיהן למען בניהן.**

(מבשר טוב / הרבי מביאלה)

מעשה שהיה

מעשה שהיה בנהג טנדר המסיע ילדים אל ה"חדר" ללמוד תורה, אשר באופן קבוע התווכח עם המלווה של ההסעה מי יפתח בכל פעם את הדלת לילדים העולים והיורדים בכל תחנה. (באותם ימים, דרשה פתיחת דלת הטנדר הפעלת כוח פיזי רב). משלא הגיעו לעמק השווה, פנו אל הגרבי"צ אבא שאול זצ"ל, לשאול בעצתו.

רבי בן ציון נדהם מעצם השאלה, וכך אמר להם:

"כל ילד יהודי הלומד תורה הוא בבחינת "ספר תורה". ואם כן, לטנדר המסיע אותם יש דין של "ארון הקודש". פתיחת הדלת וסגירתה, כמוה אפוא, כמצווה הגדולה של מצוות פתיחת וסגירת ההיכל.

בדרך כלל בבית הכנסת, אנשים מתקוטטים ומתווכחים מי יזכה לקיים את המצווה הגדולה הזאת – ואילו אתם מנסים להתחמק ממנה?!..."

(הרב זילברשטיין / עלינו לשבח ויקרא)

את זאת עלינו לזכור תמיד: כל ילד הגדל לתורה ולמצוות, הוא

בבחינת "ספר תורה", ולנו, האמהות, יש הזכות העצומה

והנפלאה לטפחו ולגדלו!!!

דבר המערכת

אחד מן הגוונים המרטיטים ומלאי ההוד שבהם נצטיירה דמותה של האם היהודייה בכל הדורות, הוא מסירות נפשה למען ילדיה. האישה אינה חייבת במצוות פריה ורבייה, ובכל זאת היא מוסרת את כל תמצית לבבה ונפשה, את כל כוחותיה הפיזיים והנפשיים ואת כל אשר לה – למען המשימה הגדולה והעצומה ביותר – להעמיד בנים ובני בנים ההולכים בדרך התורה והיראה. זוהי דמותן של הנשים הצדקניות בכל הדורות, וזוהי דמותן גם היום – ככל יכולתן הן פועלות ועושות כדי להרבות חיילים בעולם אשר ימסרו את נפשם למען קדושת הבורא, ועל אף הקשיים הרבים והייסורים המתלווים לכל שלב, הן לא נרתעות, ובכל ליבן מייחלות – להביא עוד נשמה לעולם, לגדל עוד נסיך יהודי, עוד נפש טהורה שתתעלה ותתרומם בדרך הישרה. יתן ד' ונוכה להמשיך בדרך נפלאה זו, ובזכות נשים צדקניות נזכה לגאולה השלמה והאמיתית במהרה בימינו.

עבודת הקודש

מאז ומעולם העמידה האם הישראלית את האמונה הקדושה למעלה מחייה היא וחיי צאצאיה. אדיר כל חפצה היה, שעל ידה תגדל ותרום קרנם של ישראל, על כן ביכרה תמיד את מות בנה כיהודי על חייו כנכרי.

שעה ששמעה אמנו שרה, כי בנה יחידה האהוב יצחק מסר את עצמו לעקידה מרצונו הטוב, למען שמו יתברך, באה לכלל התפעלות כזו ששוב לא יכלה נשמתה להתקיים עוד בגופה. היא הרגישה כי משימתה בתור אם ישראלית כבר השיגה את תכליתה הרצויה, ושוב אין מה שיקשור אותה אל העולם הזה. ומרוב שמחת הנפש יצאה נשמתה בנשיקה...

חנה, משזכתה לבן שאליו כה נכספה, גלוי וידוע היה לפניו גודל האחריות שהיא נטלה על עצמה: **להיות אם ישראלית.**

ומתוך הכרת ערך עבודת הקודש הזאת הריהי נשארת בביתה לעת העלייה לרגל: "וחנה לא עלתה, כי אמרה לאישה: עד ייגמל הנער והביאותיו ונראה את פני ד'..."

עבודת קודש זו, לגדל ולחנך את בנה לתורה וליראת שמים, עולה בעיניה על כל יתר עבודות הקודש.

(הרב משה חיים לאו)

האמא מטפלת בילדיו של המלך – הקב"ה. **המטפלת בבית המלך אינה מכניסה "בייבי סיטר" במקומה.** היא יודעת שהיא מטפלת בנסיך שהכתר יושם על ראשו. ואשרי מי שזוכה להמשיך בתפקיד עד היום האחרון, גם בגיל מאה ועשרים!

(י"נפ חיה" / הרב פינקוס)

(באופן מעשי, יש מקרים שבהם ה"בייבי סיטר" הוא הכרח, לפי מצב

הדור, אך חשוב לזכור את העיקרון!)